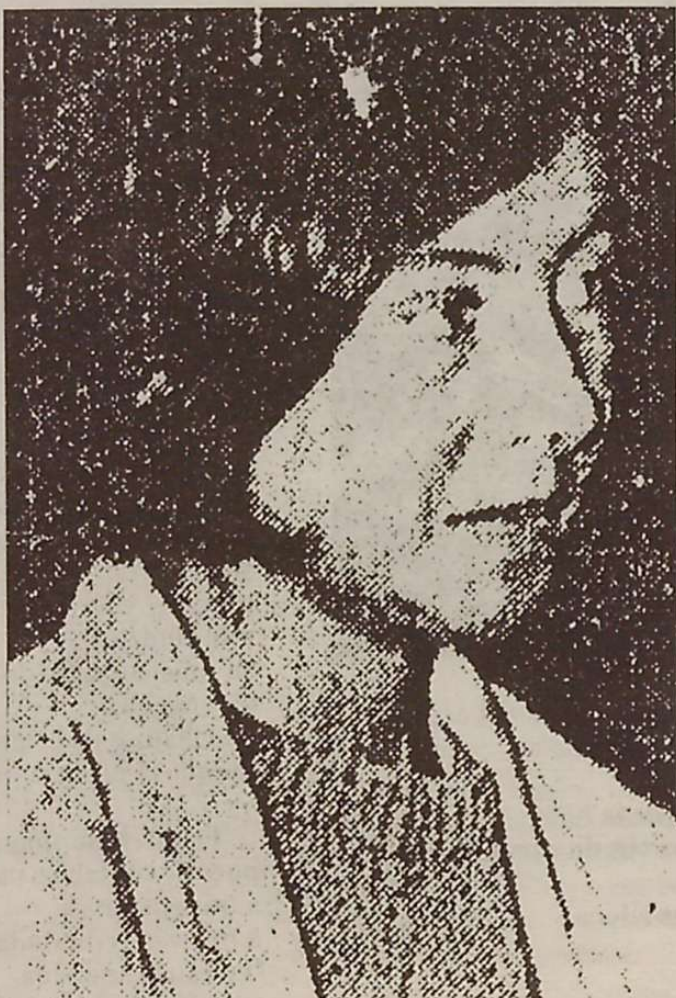

Adiorik ez Maddi Héguyri

JAIO ZINEN, SORTU ZINTUZTEN

Han, hemen,
Euskal Herriko gogoaren
herri txiki, nekazari, handi,
tximineta ugaridun,
herri beltz, zikin, polit,
sagarrondo inguratutako
baserri hartan,
Bulebar ondoko zenbaki
zenbakigabe batetan,
papertegiaren tximiniek
isuritako,
ke txuriz besarkatua den
kale zarpail, orma beltz,
teilatu erdoiladunpean
Heletako etxe dotore,
eskuzabal, aberats,
batetan
jaio omen zinen,
sortu zintuzten,
sortu zintuzten,
egun hartan, egun ezezagun
hartan.

BELARRIRA ESAN ZEN

Maddi, Maddi,
hira abotsa moteldu dun,
gauzak behar dira
belarrira mantso bota.

Badakin, belarri arrotzak
non nahi hadi, salatari.

— Eta orain zer egin behar da?

— To zak papertxoa,
hor duk asuntua,
irakurri bezain fite
erre eta erre kara.

— Eta bihar bihar,
zer diagu?

— Entzun ezan:

SSSSSSSSSSSSSS, ZAST!

harrapatu, gorde,
galdetu, eskatu,
libratu, ahaztu,
garbitu, agurtu,
eta kitto!

— Eta etzi?

etzi zer?

— Etzi elkar besarkatu diagu hemen, libre!

POSDATA

Zure bizitzaren
azken pausoak
urrutiko liburu eskutu
batean, gordeta
izkribaturik zeuden
enoratuak zugatik
zeren gauzak ez dira horrela
eta horrela balira,... bost ajola!

— Nik neuk aukeratu dut
neure bidea
Nik neuk eskegi
hodeiertz bat
nere begien aurrean.

Nire gogoko zaizkidan oskorriaren
koloreek betetzen dituzte
zabalkiro nere gelako paretak,
eta inork ez dit esan behar:
han daukazu, zoaz bila!
Haurtzaroa, aspalditik utzi nuen
lotan amaren magalean
eta arrazoa nireganatzerakoan
ez zidaten eskeini
gizarte justu bat
trapu zahar ustela baizik
eta trapu zahar ustel horretan
eskeintzen ziren abantailak
ez zuten balio eta baso-txakur
gosetienaren
azken hortzari gustoa emateko.
Ahantz ditzagun beraz,
eskainitako beherapenak.
Ez gaitezela erdizka bizi,
ez ditzagun ogi papurrak onar.
Gurea osoa izan behar du.

Aspalditik erdizka bizi direnak
badakite non dagoen,
zertan datzan osotasuna.
Ez baduzue lortu nahi
eguzkiak eskeintzen dituen
azken printzak,
bakarrik zera opa dizuet:
bizi zaitezela erdizka
bai-ezean,
eguneroko sabel loditzean
burmuinaren kaltetan.
Gizarte txerri honetan
txerri gorrixkak izan zaitezketen,
ahalik eta lodien
bihar zuen patroien mahaian
bazka ederra eskein diezazuen.

ADIORIK EZ

Tren beltz batek,
patuaren indar beltza
bezain ankerra
igaro zen
zu pausatu
trenbide oker gainetik.

Ixilik, ixilik,
heriotza bezain ixilik,
odoleztaturik.

Zure denbora
kandela garraren
azken su-txinpartaren antzera
ahiturik...
arnasartze batean,
une baten finean,
haize ebakorrak,
igitaiaren alde
zorrotza erakutsi.

Zu han zeunden, geldirik...
ez horren esperoan,
borrokan baizik.

Zergatik, zergatik,
zergatik, Maddi?

— Edu Zabala —

«Adlorik ez Maddi Héguyri»!
(Zenbait olerki)